

Bene Zoltán

DERENGÉS

- Szeretem a csúnya férfiakat - nevetett P.-re a nő, aki nem sokkal korábban Ivettként mutatkozott be. P. nem jött zavarba, régóta tisztában volt külső adottságaival. Tizennegyedik születésnapján az egyik osztálytársnője, akibe ötödikes kora óta szerelmes volt, azt súgta a fülébe egy házibuli legbelső szobájában (a külső szobákból az akkortájt igen népszerű francia film negédes dallama szűrődött be hozzájuk):

- Te olyan csúnya vagy, hogy az már szinte szép.

Olvasta valahol a mondatot az a lány, vagy (ami valószínűbb) egy filmben hallotta, ez P.-t nem érdekelte. A kedvességnek szánt szavak lesújtották. Akkoriban még úgy volt a szépséggel, mint Woody Allen a halállal. Woody sem a művei által kívánt halhatatlanná lenni, hanem azért, hogy nem hal meg soha. P. esztétikai szempontból hasonló módon képzelte a jövőjét: ő sem úgy akart széppé válni, hogy a rútsága egy bizonyos ponton átcsúszik valami másfajta esztétikai minőségbe, amitől fogva akár szépnek is lehet tekinteni, sem pedig (noha olykor ez is megfordult a fejében) a plasztikai sebészetnek köszönhetően, sokkal inkább úgy, hogy jóképű férfivá alakul egy éjszaka alatt, s miként Gregor Samsa, minden szembeötlő előzmény nélkül bogárként ébredt egy reggel, úgy vágyott ő vonzó szívtipróként kikelni az ágyából valamelyik, hamarosan elérkező napfényes délelőtt. Tizenégy évesen (és még néhány évig) ezért epekedett, s mivel tisztában volt vágya abszurditásával, kilátástalannak látta az életét. Mindezt, persze, nem árulta el a lánynak, akibe szerelmes volt, csak szó nélkül, vérig sértve és halálosan elkeseredve faképnél hagyta. A magnóban éppen arról kezdett énekelni valaki, hogy örökké fiatal akar maradni. *Foreveryoung, I wanttobe foreveryoung! Doyoureally wanttolive forever, forever and ever?* P. a fürdőszobában megmosta az arcát és ivott a csapról, aztán kikereste a sajátját a fogason lógó kabátok közül, belelépett a cipőjébe, s miközben bekötötte a fűzöt, azon tűnődött, ő vajon szeretne-e örökké fiatal maradni, pontosabban: *csúnya* fiatal maradni az idők végezetéig? Egyértelműen nem. Abban viszont egy

percig sem reménykedett, hogy kinövi a rondaságot. Patt. Ez bizony patt.

Ahogy fölegyenesedett, szembe találta magát a házigazda csau-csaujával. Noha már óvodába is együtt járt a házibulit rendező sráccal, a kuttyájával egyszer sem találkozott korábban, talán mert sosem került igazán közeli barátságba a gazdájával. A jámboran üldögélő állat kékes nyelve kicsüngött a szájából, akár egy darab romlott hús. P. ezt nem találta undorítósnak. Gyöngéden megsimogatta a busa fejet, mielőtt távozott.

Esztendőök múltán megtanulta becsülni az olyasféle mondatokat, mint „Te olyan csúnya vagy, hogy az már szinte szép.” Vagy: „A férfi elég, ha csak egy fokkal szebb az ördögnél.” S kivált az olyan kijelentések édesítették meg az életét, amilyen például a „Szeretem a csúnya férfiakat.”

- Ez derék - mosolygott Ivettre.

A *Bandita* nevet viselő kávéházban ültek, P. cidert ivott, mint általában, Ivett fényt. Az iható fénnel akkor találkozott életében először P., vodkát jelentett gyümölcsízű szörppel és energiatallal dúsítva. Ivett a negyediket döntötte magába. Gyakorlott fényivó lehetett, észlelhető hatás alig mutatkozott rajta.

- Gyere föl hozzám - koppantotta vissza az asztalra a karcsú poharat a nő, s P. nem ellenkezett, kihörpintette maradék italát, készen állt az útra. És minden egyébre.

Ivett egy régi, belvárosi társasházban lakott, tízpercnyi sétára a *Banditától*. A tízperces séta alatt végig a kávéházzal beszélt. P. nehezen tudta volna eldönteni, hogy pozitív vagy negatív véleménye van a helyről. Miközben Ivett a kulcsával szöszmötölt, P. azon tűnődött, nem abba a lakásba tartanak-e, amelyekben évszázadokkal azelőtt egy csau-csau kékes nyelvét figyelte távozás előtt. Nem látott névtáblát az ajtón.

- Régóta laksz itt? - érdeklődött.

- Két éve vettük - felelte Ivett. - De szar ez a kulcs... - mérgeződött (úgy tűnik, mégis hatással van rá a fény, állapította meg magában P.).

Az ajtó hirtelen kitárult. Egy csontvékony kamasz lány nyitotta ki belülről.

- Szia, sziasztok - mondta szokatlanul mély hangon a csitri, s mialatt P. és Ivett behatoltak az előszobába, villámgyorsan belebújt a csizmá-

jába. P.-nek érkezése sem maradt értelmezni a helyzetet, a lány már szinte rájuk is csukta az ajtót.

- Zsombor alszik – szólta még vissza, aztán eltűnt.
- Ki az a Zsombor? – kérdezte P.
- A kisfiam. Lassan másfél éves.

Ivett megfogta P. kezét, húzta maga után. A mérsékelten megvilágított, tágas előszobából egy hall-szerű helyiségbe jutottak, onnan óvatosan bekukkantottak a gyerekszobába. P. Zsombort mindössze egy hurkának látta a rácsos ágyban. Az anyja közelebb osont a fekhelyhez, megigazította a kisfiún a takarót, aztán visszatuszkolta P.-t a hallba, onnan az előszobába.

- És az apja?
- Bécsben van.
- A férjed?
- Igen, de Bécsben van, ne aggódj.

P. nem aggódott. Kissé ugyan bizarrnak érezte a helyzetet, ám inkább Zsombor, semmint az apja miatt. A realitásérzékevel sosem volt baj. Az emberek becsapják, megcsalják és megalázzák egymást. Pár nappal azelőtt olvasta, hogy valamelyik skandináv államban a gyerekek húsz százalékának nem az az apja, akinek a nevét viseli. Minden ötödik kölyök kakukktójás. Nem hitte, hogy a skandinávok hűtlenségi indexe magasabb lenne a többi európai népénél. Legfeljebb hivalkodóbbak.

- Menj be, én elszaladok pisilni – bökött egy ajtóra Ivett.

P. a hálósobában találta magát. A helyiség nagy részét elfoglalta a hatalmas franciaágy. Fölkattintotta a villanyt, nézte a képeket a hátsó falon. Ivettet és egy férfias, markáns arcú alakot látott az egyiken, a többin ugyanazt a gyereket, pár napos korától úgy egyéves koráig, különböző pillanatokban és helyzetekben. A házaspár képét figyelve P.-nek derengeni kezdett valami, a markáns arcú férfi halványan ismerősnek tűnt, de íziben elfojtotta az érzést magában, nem hagyta kibontakozni. Abban sem volt biztos, hogy ez az a lakás, ráadásul az imént hallotta, hogy Ivették mindössze két éve vásárolták meg. Badarság, gondolta. És egyáltalán.

A szobában egyszerre kialudtak a fények, s a következő másodpercben sejtelmes, kékes derengésbe borult a tér. A nő hátulról átölelte és beleharapott a nyakszirtjébe. P. lehunyta a szemét és pár pillanatig átadta magát az élvezetnek, aztán szembefordult a nővel, csókolózni

kezdték, közben vetkőztették egymást. Lekerült az ing és a blúz, lecsúsztak a nadrágok. Ivett csipkés melltartót és hozzá illő bugyit viselt, P. megállapodott egy pillanatra, hogy gyönyörködjön az elé táruló idomokban. Pontosan ebben a hangsúlyos pillanatban szólalt meg a mobiltelefon. Mintha filmben lennénk, suhant át P. agyán a gondolat.

- A fenébe - mérgelődött a nő.

Keresni kezdte a készüléket.

- Még szerencse, hogy nem hagytam a táskámban, fölverte volna a gyereket - a nadrágja farzsebéből húzta elő a telefont.

- Föl kell vennem - mentegetőzött.

P. azonnal rájött, hogy a férjével beszél. Gyorsan leült az ágyra, igyekezett nem a nő felé nézni. Kezét meztelen combjára fektette, a tekintete a hátsó falat pásztázta, végül a házaspárt ábrázoló képen állapodott meg. Föl nem foghatta, Ivett miért nem megy ki a szobából.

- Igen, jól vagyunk - hallotta a hangját. - Balázska már alszik, persze... Veled minden rendben? Jól sikerültek a dolgok?

P., ha nem érezte volna mérhetetlenül udvariatlannak, szívesen befogta volna a fülét. Ugyanakkor otrombának találta azt is, hogy csak ül és bámulja azt a fotót a falon. A hallásának nem parancsolhat, nem süketülhet meg, s így óhatatlanul kihallgatja a házaspár párbeszédét, a szemét viszont levehetné a képről, mégsem teszi.

- Értem. Holnap elmegyek és elintézem, ne aggódj, Balázs.

Balázs, ismételte meg magában P. A kisfiút az apja után nevezték el. Már nem csak halványan, de kifejezetten ismerősnek tetszett a markáns arcú férfi a falon. A szíve egyre hevesebben dobogott, s minden egyes dobbanással gyengült a vérében a szexuális izgalom és a vágy, míg végül úgy érezte, már-már nyomtalanul eltűnik.

- A férjem volt - huppant le mellé Ivett. - Nem zavar, ugye?

P.-t zavarta. Határozottan.

- Bocsi, nem tudtam nem meghallani, hogy Balásznak hívják, mint a fiadat.

- Igen, de ez miért fontos?

P. mondott egy vezetéknevet.

- Honnan tudod? - Ivett hangja csodálkozó, egyszersmind bosszús volt.

- A lakást visszavásároltátok, ugye?

A nő föl pattant az ágyról, fölkapta a nadrágját a szőnyegről, s mintegy védekezően tartotta maga elé.

- Mi a faszt akarsz tőlem? - sziszegte.

- Ne haragudj, csak ismerem a férjed - vonta meg a vállát P. Hirtelen tényleg nevetségesnek érezte a fenntartásait. Ha nem ő, hát valaki más. Ha nem más, hát egy harmadik. Valaki mindig akad, Ivett túlságosan jól néz ki ahhoz, hogy ne találjon senkit, ha kedve szottyán keresgél.

Ahogy nézte a nőt, egyik pillanatról a másikra minden aggálya elveszítette a jelentőségét. Ivett, a nadrággal a kezében egészen megkapó látványt nyújtott. A mozdulattól, ahogy a ruhadarabot maga elé emelte, kiszolgáltatottnak látszott, elszánt tekintete azonban rácsfolt a látszatra.

- Vagy inkább ismertem - helyesbített P. - Már vagy tizenöt éve nem találkoztunk. Talán van az húsz is.

Ivett újra ledobta a nadrágot a padlóra. Gyönyörű alakja van, az egyszer tagadhatatlan, állapította meg magában P. sokadjára.

- Akkor ez most téged zavar - jegyezte meg a nő.

P. nem válaszolt, csak meredten bámulta Ivett csipőjét.

- A szülei eladták ezt a kéglit, az árán vettek házat, ő meg visszavásárolta két éve, amikor a gyereket vártuk. Hogy a gyerek ugyanott nőjön föl, ahol ő. Vannak ilyen hülyeségei. De alapvetően jófej. Szeretem.

- Értem - bólintott P.

- Ennyi elég? - ült vissza az ágyra Ivett. Szorosan a férfi mellé húzódott.

Sok is, gondolta P. Nem szólt egy árva szót sem, csak hagyta, hogy a kékes derengésben, ami úgy ölelte körül őket, akár valami gáznemű víz, a nő azt tegyen vele, amit csak akar.